

РЕШЕНИЕ

№ 6101

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3941** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Е. Ч., [дата на раждане], гражданка на Руската федерация, чрез адвокат Р. Д. от САК, със съдебен адрес: гр. С., [улица], против отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване, издаден с рег. № 5364р-2394/29.01.2025г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР.

В жалбата е посочено, че издаденият административен акт е неправилен и незаконосъобразен. Допуснати са съществени нарушения на производствените правила на АПК, нарушени съответно чл.49 и чл.51 АПК. Нарушено е също правото на защита на жалбоподателката по смисъла на чл.51 ал.4 от АПК. Не са изискани допълнителни доказателства от жалбоподателката. Не са събрани доказателства от административния орган служебно с алтернативни способи. Моли административният акт да се отмени.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Р. Д. от САК. Иска от съда да отмени акта, депозира писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – редовно призован, представлява се от юрк. Ч.. Иска от съда да отхвърли жалбата. Твърди, че административният акт е правилен и законосъобразен, издаден от компетентен орган. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - [населено място], след анализ на доказателствата, приети по делото без оспорване и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало със заявление рег. № 538200 – 14148/10.07.2024 г. по описа на сектор „Миграция“ при ОДМВР–Б. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в България, подадено от Е. Ч., [дата на раждане], гражданка на Руската федерация. Заявлението е било подадено лично от Е. Ч. на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ./л.22/ Заявлението е подадено по образец, съгласно Приложение № 4, във връзка с чл. 34, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България. Към заявлението са били приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал. 1 и чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ, включително копие от нотариално заверен акт за раждане съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от ППЗЧРБ – „За удостоверяване на факти и обстоятелства, свързани с правния му статут, чужденецът предоставя документи в оригинал или нотариално заверени копия“.

Във връзка с осъществяването на контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на Република България, в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и на разпоредително писмо на Главния секретар на МВР (рег. № 8121р – 6132 от 25.03.2024 г.) относно извършване на регулярни проверки за потвърждаване на автентичността на представеното към заявлението удостоверение за раждане №XI-МЮ №452127 издадено на Е.Ч./л.37/Удостоверението е изпратено на Базова научно – техническа лаборатория при ОДМВР Б..

В хода на административното производство е изготвена експертна справка №107/19.07.2024г. по описа на ОДМВР – Б..В справката е посочено,“допускам“ че бланката на представеното свидетелство за раждане/СВИДЕТЕЛСТВО О РОЖДЕНИИ/,серия XI –МЮ № 452127,на името на Е. Е. С., [дата на раждане], образец МТ гозанка 1989 е истинска.Експертът С. Н., е посочил, че допуска, че по представения документ, първоначално нанесените данни са подправени.

Въз основа на тази справка административният орган е приел,че в производството по предоставяне на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, българският произход се удостоверява с удостоверение за раждане или с документ, издаден от Изпълнителна агенция за българите в чужбина.Според административния орган Е.Ч. не може да удостовери с документи, че е лице от българския произход./л.16/В мотивите на оспорения акт е посочено, че „представеното свидетелство за раждане серия XI–МЮ №452127, с което удостоверява българският си произход,е подправено.При тези мотиви и на основание чл. 26, ал. 9 от ЗЧРБ,органът е отказал предоставяне на право на постоянно пребиваване,като е приел,че жалбоподателката представила подправен документ към заявлението за постоянно пребиваване –свидетелство за раждане. /л.16/

Административният орган е представил в цялост административната преписка.В о.с.з. процесуалният представител на жалбоподателката е представила свидетелство за раждане на последната от 27.08.2025г.Същото е прието като доказателства с протоколно определение на съдът от 03.02.2026г.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София – град, достигна до

следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е чрез административния орган на дата 11.04.2025г. Оспореният отказ е получен от пълномощник на Е.Ч. /л.18/на дата 28.03.2025г./л.10 гръб/, т. е. жалбата е подадена в срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. Оспореният акт е издаден от директор на дирекция „Миграция“ – МВР.

Спазена е формата за издаване на административния акт. Съгласно чл. 59, ал. 2 от ЗМВР, когато административният акт се издава в писмена форма, той съдържа: фактически и правни основания за издаване на акта (т. 4 на чл. 59, ал. 2 от АПК).

В хода на административното производство е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 35 от АПК. Съгласно тази разпоредба индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Нарушена е и разпоредбата на чл. 36, ал. 1 от АПК, съгласно която доказателствата се събират служебно от административния орган, освен в предвидените в този кодекс или в специален закон случаи.

В обжалваният отказ директора на Д“Миграция“ е приел, че Е. Ч. не е успяла да удостовери българския си произход, административният орган се е позовал на експертна справка № 107 по описа на ОДМВР – Б., изготвена от експерт при Базова научно – техническа лаборатория при ОДМВР Б.. Справката има характер на експертиза по смисъла на чл. 49, ал. 1 – 5 от АПК, която органът има право да възлага в хода на административно производство по издаване на индивидуален административен акт. Безспорно е възникнала необходимост от специални знания в областта на науката по отношение на представено свидетелство за раждане./л.37/Експертната справка е приобщена като част от доказателствата по делото (л. 54 – 58 от делото). Обект на изследване от страна на Базова научно – техническа лаборатория при ОДМВР Б. е било свидетелство за раждане /СВИДЕТЕЛСТВО О РОЖДЕНИИ/, серия серия XI –МЮ № 452127, на името на Е. Е. Ч.. Свидетелството е предоставено в оригинал. В справката е посочено, че бланката на представеното свидетелство за раждане/СВИДЕТЕЛСТВО О РОЖДЕНИИ/, серия XI –МЮ № 452127, на името на Е. Е. Ч., 18.05.1972г., образец МТ гозанка 1989 „допуска“, че е истинска. Експертът С. Н., е посочил, че допуска, че по представения документ, първоначално нанесените данни са подправени. Експертът е основал своето заключение на обстоятелството, че се пораждат съмнения за третиране (заличаване и размиване) с химични разтвори на първоначално нанесените данни в свидетелството. В справката е посочено, че ОДМВР Б. няма на разположение оригинална бланка от същият образец, както и описание на защитите, влагани при изработката или персонализирането на такива документи. В забележка е посочено също: Представеното свидетелство за раждане, не би следвало в този си вид да е било издадено

по официален ред,от оторизиран за това орган.От заключението не е посочено и не се установява какво е било съдържанието на документа преди подправката му,както и коя част на документа е подправен.

С оглед предмета на спора и изводите в заключението настоящият състав следва да посочи следното:Легално определение на понятието "документ с невярно съдържание" и "неверни данни" в ЗЧРБ липсва, което налага използване на понятията от други закони, по силата на чл. 46, ал.2 от ЗНА. Дефинитивната разпоредба на чл. 93, т. 5 НК определя официалния документ като такъв, „който е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на службата му или от представител на обществеността в кръга на възложената му функция”.В константната практика на ВКС несъмнено се приема, че посочените признаци на документа - издаването му от длъжностно лице по чл. 93, т. 1 НК, в кръга на службата му и то по установения ред и форма определят неговото качество като официален, независимо от спецификите на всеки отделен случай. В противоположност на понятието за официален документ, частен документ е всеки документ, който не съдържа белезите на официален- съставен е от недлъжностно лице лично или като представител на друго частно лице, както и когато е съставен от длъжностно лице, което не е действало в кръга на службата си или от представител на обществеността извън кръга на възложените му функции. Официалните документи са предмет на съставите на престъплението по чл. 308 НК, докато частните документи са предмет на съставите на престъплението по чл. 309 НК. От значение при разглеждане на престъпните състави за документна подправка е делението на документите на истински и неистински. В съдебната практика еднозначно е изведено, че значение при тази класификация на документите има единствено авторството на конкретното писмено изявление. Както се определя в чл. 93, т. 6 НК неистински документ „е този, на който е придаден вид, че представлява конкретно писмено изявление на друго лице, а не на това, което действително го е съставило.” В задължителната съдебна практика еднозначно се сочи, че „истински документ е този, който представлява конкретно писмено изявление на лицето, което действително го е съставило. Определението на понятието неистински документ, дадено в чл. 93, т. 6, не включва съдържанието на писменото изявление като елемент на този документ. Следователно дали документът е с вярно или с невярно съдържание е без значение за неговата неистинност. От значение е дали авторът, посочен в документа, е действително съставил документа. Законът свързва неистинността единствено с автора на документа- с произхода на документа. Затова документът ще е неистински и когато е с вярно съдържание, ако посоченият в него автор не е действителният.Различието между неистински документ и документ с невярно съдържание (лъжливо документиране) се заключава в това, че неистинността при първия се отнася само до неавтентичността на автора на документа, докато при лъжливото документиране се касае до истински по произход документ, т. е. издаден е от лицето, което има право да го състави, но отразените в него обстоятелства или изявления не отговарят на обективната действителност.” Изпълнителното деяние при документната подправка може да се изрази в две форми: съставяне на неистински (официален или частен) документ или преправяне съдържанието на истински документ. Според приетото в ПВС № 3-82 „диспозитивните документи представляват първично изявление на автора; те не удостоверяват факти, събития или обстоятелства извън самото изявление.” Най-типичните изявления, които се материализират в този вид документи са различни видове разпоредителни действия – правни сделки, договори, едностранни волеизявления – завещания, пълномощни, също и многобройните административни и властнически актове, от които се поражда права и задължения . Именно поради своето естество диспозитивните документи не могат да бъдат предмет на престъпленията по чл. 311 чл. 314 НК. За разлика от диспозитивните, удостоверителните документи „установяват

съществуването или несъществуването на определени факти, събития или обстоятелства, които авторът възпроизвежда в документа” (Постановление на ВС 3/1982г.) Фактите, които отразяват този вид документи имат определено правно значение. Същественото е, че удостоверителните документи не съдържат собствени изявления на техния автор, а изявлението възпроизвежда настъпили в обективната действителност факти с правно значение. Поради това „когато в официалния документ, съставен от длъжностното лице в кръга на службата му се съдържат предположения за съществуването или несъществуването на факти или обстоятелства с правно значение, деянието е несъставомерно по чл. 311 НК.” Лъжливото документиране се изразява в съставяне на истински удостоверителен документ, в който удостоверените факти или обстоятелства не съответстват на обективната действителност. Съставените по този начин документи не са истински. Те са истински документи, тъй като представляват конкретно писмено изявление именно на длъжностното лице, което действително ги е съставило. Субект на престъплението по чл. 311 НК, чийто предмет е лъжливото документиране на факти и обстоятелства, може да бъде само длъжностно лице, което в кръга на службата си има задължение да удостоверява определени факти или изявления с правно значение, за което да съставя и надлежни документи. Длъжностното лице като субект на лъжливото документиране трябва да притежава белезите, посочени в чл. 93, т. 1, б. „а” и „” НК. Освен това, както се посочи и по-горе, длъжностното лице трябва задължително да има и удостоверителна компетентност, регламентирана в определен акт, който регулира служебните функции на лицето. В настоящия случай от характера на документа безспорно същият би следвало да е официален, но органа не е събрал такива доказателства, както и не е събрал доказателства дали същият е неистински.

Посоченото означава, че изготвеното заключение не дава категоричен отговор на редица въпроси, първо оригинална ли е бланката на свидетелство/категорично няма доказателства/, издадено ли е свидетелството надлежно от длъжностно лице на администрацията на Руската федерация/няма категорични данни/, подправено ли е свидетелство за раждане/СВИДЕТЕЛСТВО О РОЖДЕНИИ/, серия XI –МЮ № 452127, на името на Е. Е. Ч., 18.05.1972г., в какво се изразява неговата поправка в съдържанието или подписа на длъжностното лице, ако е налице поправка какво и било предходното съдържание, също няма отговор на въпроса. Експертната справка практически не е способствала за изясняване на обстоятелства свързани с административното производство при така изготвеното заключение.

Съдът приема, че административният си акт е постановен в нарушение на принципа на истинност (чл. 7 от АПК) органът е приел безусловно, че „представеното свидетелство за раждане серия XI –МЮ № 452127, е подправено.“ Без да изясни посочените по горе обстоятелства, касаещи процесният документ. Съгласно чл. 7, ал. 1 от АПК административните актове се основават на действителните факти от значение за случая. Действителен може да бъде факт, който е установен по несъмнен начин. Така изготвеното заключение не дава еднозначен отговор, че документа е подправен или неистински. Дори да се приеме първото не е ясно в какво се изразява процесната поправка и какво е било предходното съдържание на документа.

На следващо място в Указанията дадени от главния секретар на МВР до Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с писмо с рег. № 8121р-6132/25.03.2024г., на стр.2 изрично е посочено следното: С цел недопускане използването на подправени документи, удостоверяващи български произход да послужат за целите на производството за разрешаване на постоянно пребиваване, от чужденците да се изискват оригиналите на тези документи, а не само нотариално заверени копия, както предвижда чл. 62 от ППЗЧРБ. В този случай, при възникнали основателни съмнения,

оригиналите на приложените документи да се изпращат в Националния институт по криминалистика в МВР и Б. научно-технически лаборатории към ОДМВР за извършване на експертни изследвания на документите. В допълнение да се провеждат и интервюта с чужденците, като се наблегне на обстоятелствата, подкрепящи тезата за българския произход - произход на родителите, баба, дядо, роднини, практикуване на български обичаи и спазване на традиции, владее на български език, регион на произход и др., доказващи български корени. Преди да бъде издаден оспорения отказ, служителите от Дирекция „Миграция“ не са изпълнили точно дадените им указания с изрично писмо на главния секретар на МВР, относно начина на извършване на допълнителните проверки. Административния орган директно е издал процесния отказ, без да извърши допълнително вменените му проверки с писмо от Главния секретар на МВР - цитирано по-горе, за да бъде завършена коректно административната процедура спрямо заявителката - сега жалбоподател.

Следва да се посочи също, че разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ установява възможност да се издаде – отказ от издаване на разрешение за пребиваване, при наличие на осъществен юридически факт, предвиден в хипотезата на същата разпоредба, а именно – да е установено, че заявителят няма български произход. В конкретния случай този юридически факт не е установен по безспорен начин. За бащата на жалбоподателката е посочено, че е българин – Е. И. С. в процесното удостоверение в тази си част **не е установено да е имало обработка с химикали или други химически вещества**. Съгласно чл. 63 от ППЗЧРБ, компетентните органи, които вземат решение за предоставяне право на пребиваване, могат да изискват или да проверяват служебно и други документи и обстоятелства, свързани с правния статут на чужденеца. Съгласно приет Правилник за дейността на ИАБЧ по издаване на удостоверения за български произход, и по – точно съгласно чл. 2, удостоверение за български произход се издава, когато е невъзможно чужденецът да представи **удостоверение за раждане** и е невъзможно Дирекция „Миграция“ или съответният отдел/сектори/групи "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи да приложат служебна справка относно българския произход на чужденеца от информационна система на Изпълнителната агенция за българите в чужбина (Агенцията) в следните производства: Производството за получаване на разрешение за постоянно пребиваване, на основание чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ; В случая за административния орган е следвало да изиска удостоверение за български произход от ИАБЧ, респ. да приложи служебна такава от информационната система. Това е така, доколкото изследването на представеното от жалбоподателката удостоверение е породило „съмнения за третиране (заличаване и размиване) с химични разтвори на първоначално нанесените данни в свидетелството.“ В разрез със задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган не е пристъпил към събиране на допълнителни доказателства по реда на чл. 36 от АПК преди да постанови крайния си акт.

В свое решение при идентични обстоятелства ВАС по дело №6954 /25г. в мотивите на решението посочва: “че допускането, че един документ е подправен, не е равнозначно на доказан факт, че действително е налице подправяне. Твърдението за наличието на „породено съмнение“ не може да служи като основание за безусловно приемане на даден факт, особено когато се касае за съществен факт от административното производство, на който е основан изходът от него. В нарушение на принципа на истинност, залегнал в чл. 7 АПК, възприемането на предположение като доказан факт

нарушава гаранциите за справедливост и законосъобразност в административното производство..... Предвид липсата на категоричен отговор по въпроса за автентичността на представеното от заявителя свидетелство за раждане, в изпълнение на изискванията на чл. 35 и чл. 36 АПК, административният орган е следвало да приложи разпоредбата на чл. 49, ал. 2 АПК – при сложност или комплексност на предмета на изследването органът може да назначи и повече от едно вещо лице или да изиска допълнителни документи, въз основа на които да установи твърдения от заявителя факт - наличие на български произход.“

Водим от горното жалбата е основателна и отказ с рег.№5364р-2394/29.01.2025г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР следва да бъде отменен.

Като се има предвид, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението трябва да се обсъди удостоверението за раждане,приложено по делото.На следващо място, трябва да се изиска от ИАБЧ документ, удостоверяващ произхода на бащата на жалбоподателката,като при необходимост се назначи допълнителна експертиза на представените документи,която да даде категоричен отговор на поставените по.горе въпроси.

По отношение на разноските:

По делото са налице доказателства за заплатена държавна такса в размер на 10.00 лева или 5,11 евро с оглед изхода на делото за тази сума трябва да бъде осъден ответникът.

Въз основа на гореизложеното, АССГ 34 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Ч., [дата на раждане] , гражданка на Руската федерация,отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване, издаден с рег. №5364р-2394/29.01.2025г. на Директора на дирекция "Миграция" при МВР.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на Дирекция „Миграция“ към Министерството на вътрешните работи за ново произнасяне по заявление с заявление рег.№538200–14148/ 10.07.2025г. по описа на сектор „Миграция“ при ОДМВР – Б. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в България,като се съобразят мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи,да заплати на Е. Ч., [дата на раждане] ,гражданка на Руската федерация,сумата от 5.11(пет евро и единадесет цента) евро.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: